

нѣщо! — извикала тя, когато той ѝ разказалъ за станалото; и, като взела камъка, хвърлила го въ жгъла.

— Мила жено, — казалъ той, — не струва да се огорчавашъ. Азъ дадохъ паритѣ за добро дѣло — за помирение дѣцата на нашитѣ съсѣди.

Най-послѣ жената се успокоила, като разсѣдила, че сѣ пакъ мжжъ ѝ билъ постѣпилъ добрѣ, като помирилъ, макаръ така скжпо, синоветѣ на съсѣдитѣ имъ. Слѣдъ нѣколко минути дошли родителитѣ на двѣтѣ момчета, за да поблагодарятъ на добрия човѣкъ за дѣто разтървалъ дѣцата имъ. Тѣ му подарили по нѣщо. Отъ тоя день тѣ започнали да се носятъ съ него внимателно и често му давали работа, тъй щото бѣдниятъ човѣкъ и жена му не усѣщали вече нужда и не гладували.

Наскоро се случило оттамъ да мине царски замѣстникъ. Той билъ придруженъ отъ голѣма свита сановници, секретари и слуги. Случило се така, че закѣснѣли, и царскиятъ замѣстникъ рѣшилъ да прѣношува въ село.

Селскитѣ гостиници били малко и не могли да побератъ цѣлата свита, затова мнозина отъ слугитѣ отишли да нощуватъ по кжщята. И нашитѣ бѣднѣци трѣбвало да приематъ едного, за което имъ било заплатено добрѣ. Жената набързо наредила хубаво легло и всѣкакъ се мжчила да нареди, колкото се може по-добрѣ.

Гостътъ билъ уморенъ и скоро заспалъ дълбоко. Рано сутринята се пробудилъ той и останалъ изуменъ, като видѣлъ, че цѣлата стая блѣсти отъ ярка свѣтлина. Той знаелъ, че неговитѣ домакини нѣматъ срѣдства да палятъ лампа или свѣщъ, затова станалъ да види, откъдѣ иде тая необикновена свѣтлина. Голѣмо било очудването му, когато забѣлѣжилъ, че тя иде отъ захвърлено въ жгъла камънче, върху което падали и играели слънчеви лжчи. Той взелъ камъка, като смѣталъ, че е скжпоцѣненъ и го занесълъ на царския замѣстникъ.